

ДА СТОИШ ТВЪРДО В ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
20 Март 2006

Да внимаваши да не се отклониш от Господ

Посланието, което ви пиша сега е от Святия Дух до мен. Всъщност, аз го считам за личния ми зов за пробуждане. Аз съзнавам, че много читатели може би не се нуждаят от същото пробуждане като мен. Но подбуджането от Духа ме докосна толкова дълбоко, че искам да запазя бележките на бюрото пред мен, за да ги чета непрестанно в бъдеще.

Виждате ли, има едно нещо, от което се страхувам най-много – мисълта, че ще се отклоня от Христос. Страхувам се от мисълта, че мога да стана ленив, духовно небрежен, да изпадна в състояние, в което не се моля и да живея ден след ден без да чета Божието Слово.

Докато пътувах по света през изминалите 4 години, аз забелязах световно „духовно цунами“ от зло отдръпване от Христос. Вълните му са потопили цели деноминации, оставяйки след тях руините на апатията. Това се случва по целия свят когато някога могъщи църкви и деноминации се отдалечават от благочестивите пътища на бащите си основатели.

Библията ясно ни предупреждава, че е възможно посветени вярващи да се отклонят от Христос. Тя отправя и мощни предупреждения за това да се пазим да не заспим в полунощ. „Затова ние сме длъжни да внимаваме още повече на това, което сме чули, за да не би да се разминем с целта. Защото, ако словото, изговорено чрез ангели, беше твърдо и всяко престъпление и непокорство получи справедлива отплата, то как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение...?“ (Евреи 2:1-3)

Съществуват библейски примери за силни някога църкви, които се отклониха в крайна сметка. В Откровение четем за това, че ефеската църква наскърби Христос като се отклони от първата си любов. По същият начин и лаодикийската църква стана хладка, а църквата в Сардис изпадна в духовна смърт. Павел предупреждава вярващите в Галиция, че са се отклонили от победата на Христовия Кръст и са се върнали към делата на плътта.

Павел казва: „Събуди се ти, който спиш... внимавайте добре как се държите... като изкупувате благоприятното време, понеже дните са лоши.“ (Ефесяни 5:14-16). Павел също призовава: „Че е дошъл часът да се събудим от сън; защото нашето спасение е по-близо сега, отколкото когато повярвахме.“ (Римляни 13:11). Той добавя, че страстите на някои вярващи „вземат връх над Христос... защото някои вече са се отклонили и отишли след Сатана.“ (1 Тимотей 5:11-15). Всеки един от тези пасажии е етправен не към невярващите, а към изпълнените с Духа християни. И посланието е ясно: „Събуди се от дрямката си. Раздвижи дара си!“

Но нека кажа тук, че най-голямата ми грижа не е отклоняването от Христос, което виждам в църквата и в служенията ѝ. Не, аз най-вече и преди всичко се безпокоя относно моето ходене с Христос. Трябва да попитам: „Как мога да избегна последиците, ако пренебрегна Исус и се отклоня от Него?“

Павел казва, че ние трябва да помислим за примера на Израел, който затъна в блатото на леността: „Народът седна да яде и да пие, и стана да играе... Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне.“ (1 Коринтяни 10:7, 12). Не се заблуждавайте, Павел не говори тук за отпадане от Христос. Той говори за това да спреш да се стараяш. Петър предупреждава по подобен начин: „Пазете се, да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от твърдостта си.“ (2 Петрово 3:17)

Затова Павел казва: „А уморявам тялото си и го поробвам, да не би проповядвайки на другите, аз самият да стана неодобрен.“ (1 Коринтяни 9:27). Целият живот на Павел се отнасяше до това да дава плод. И тук той говори като някой, който се плаши от самата мисъл да не остане твърд.

Както Павел, и аз съм убеден в спасението си. Но трябва да внимавам в предупрежденията на Господ и на големите Божии хора.

Законът на природата отразява закона на Духа

Добре е да взимаме предвид законите на природата. Всички животни и растения са създадени от Бог, а цикъла им на живот се отразява в глобалните закони на природата. Павел пише: „Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно... от творенията“ (Римляни 1:19-20). Всъщност, Исус ни кара да обърнем внимание на цветята, птиците, воловете, овцете, мравките и семената, понеже можем да научим нещо от тях. Ето няколко духовни истини, които съм видял демонстрирани в природата:

1. Небрежността води до поквара. Разбрах това когато четях за вид риби, които се намират в пещерата Мамот, Кентъки. Това е малък вид стрида с напълно бледа глава и 2 малки черни точки, които ѝ служат за очи. Когато биолозите направили дисекция на черните точки, те открили, че тези „очи“ са изкуствени, нефункциониращи. Външно точиците приличат на очи и изглеждат перфектно. Но зад очите всичко било разрушено. Оптическият нерв е смачкан и сведен до безполезна нишка. Просто казано, тези риби имат очи, но не виждат.

Какво се е случило? Този вид преди е бил многоцветен и имал нормално функциониращи очи. Но предпочитал тъмнината, студа и подземие вместо светлината. Като се крила, цветовете на стридата в крайна сметка станали прозрачно бели. И не се нуждаела от очи, така че природата я приспособила към новата ѝ среда. Тя напълно изгубила зрението си като непрестанно пренебрегвала светлината. Ето един голям урок относно духовния ни вървеж: това, което не използваш, го губиш. Превод: ти трябва непрестанно да упражняваш духовните си способности, ако искаш да имаш духовен живот. Не можеш просто да ходиш на църква в неделя и да очакваш, че ще попиеш достатъчно количество живот от службата, за да се изправиш пред следващата седмица. Трябва ежедневно да ходиш с Бог.

2. Небрежността може да бъде причинена от изтощение от битките в ходенето с Христос. В момента много скъпоценни души са просто уморени. Те са били изтощени от физическите си и духовни битки, преживявайки много проблеми и разочарования. И те не се отказват от Исус, а от битката. Уморени са от стреса, изтощени са от борбата и вече не искат да ходят интензивно с Бог. Просто искат да избягат.

Един пастор наскоро ми писа следното: „През всичките ми години служение никога не съм виждал толкова много проблеми, обезкуражения, проблеми във взаимоотношенията и финансов стрес, колкото това, което сполетя събранието ни през последните няколко години. Въпреки това, колкото повече се молих и търсих Бог относно проблемите в църквата ни, толкова повече се увеличаваха те. Накрая ми минаваха мисли просто да нарежа служението. Никога не бих оставил Христос, но нещата, пред които се изправям в църквата ни всеки ден, вече изглеждат твърде тежки за мен.“

Давид, автора на толкова много псалми, се измори от борбите си. Душата му се умори до такава степен, беше заобиколен от толкова проблеми, че всичко което искаше беше да избяга на някое мирно и сигурно място: „Сърцето ми тъжи във мен, нападнах ме ужасите на смъртта. Страх и трепет ме връхлетяха и ужас ме покри. И казах: Да бих имал криле като гълъб! Щях да отлетя, да си почина. Ето, щях да избягам далеч, щях да живея в пустинята. Щях да ускоря бягството си от вихъра и от бурята.“ (Псалм 55:4-8)

Аз вярвам, че в момента тялото на Христос е в „бурята“. Адът е изригнал, а Сатана е започнал цялостна атака срещу победоносната църква. Много вярващи бият отбой и искат напълно да напуснат битката. Те са решили: „Стига толкова. Няма да оставя Исус, но ще потърся по-лесния начин.“

Искам да кажа една истина на всеки вярващ: ние откриваме силата и славата на Христос НАЙ-ВЕЧЕ в бурята

Исус изявява Себе Си, когато кораба като че ли потъва. Точно както постъпи Той с учениците Си, така се появява и в нашата буря – стъпващ по вълните. Той идва при нас, когато сме в огнената пещ, както постъпи с еврейските деца. Той е с нас и когато ни хвърлят в дупката на лъва, както беше и с Данаил. Всъщност, Той ни дава силата Си най-вече, когато сме слаби. Павел свидетелства: „Той ми каза: Достатъчна ти е Моята благодат; защото силата Ми се показва съвършена в немощ.“ (2 Коринтяни 12:9)

Както и Давид, така и много от нас копнеем за изход тогава, когато преживяваме ужас и сме изтощени. Ние искаме да се измъкнем към някое отдалечено от хората, проблемите, битките и борбите място, където всичко е тихо и спокойно. И така някои се затварят в себе си или пък затыпват гледайки телевизия, живеещи в непрестанно обезкуражение и са на път да спрат да вярват на Бог за това, че ще ги измъкне.

Но точно по време на битка ние откриваме следния закон на природата:

3. Небрежността осакатява всеки духовен растеж. Ако спреш да се грижиш за растенията и животните, ако спреш да им даваш вода и храна, те започват да умират. Опитай да покараш колата си във почти всяко предградие и ще видиш красиви дворове, зелена трева и шарени цветя и растения. В почивните дни – най-вече – можеш да видиш собствениците на тези къщи в дворовете си как режат, поливат и обезпаразитяват тревата.

След това обаче стигаш до някаква странна къща, която разбива красивата гледка. Всичко е обрасло – тревата е пораснала и увехнала, а високи бурени са избуяли навсякъде, задушавачи живота. Всичко напомня за смърт, а цялата гледка крещи: „Небрежност! Леност! Мързел!“

Соломон описва точно такава картина: „Минах покрай нивата на ленивия и покрай лозето на човека без разум, и ето, всичко беше обрасло с тръни, коприва беше покрила повърхността му и каменната му ограда беше съборена. И аз, като видях, размислих в сърцето си, погледнах и си взех поука. Малко спане, малко дрямка, малко сгъване на ръце за сън — и беднотията ти ще дойде като разбойник, и нуждата ти — като въоръжен мъж.“ (24:30-34)

Соломон ни казва: „Всичко се е разрушило поради очевидна небрежност. Видях със собствените си очи какво става когато си ленив и си взех поука.“ Този урок се отнася както за пренебрегване на Божието Слово така и за молитвата. Ако спреш да имаш сладко общение с Господ и скъпоценно време със Словото Му, скоро ще бъдеш засмукан от плътта. А привличането на небрежността е пагубно. Няма по-труден за събуждане човек от хладкия християнин, който е бил засмукан от своята небрежност.

Мисля си за пример от собствения ми двор. Едно дърво, което засадох на сянка, вехне. Аз реших да го презасадя на слънце и да го поливам всеки ден, като смесвах водата с препарат за растеж - „Чудотворен растеж“. Когато забравех да го поля един ден, листата му кльмваха. Но полеех ли го с препаратата, се съживяваше.

Скъпи светии, Библията е чист „Чудотворен растеж“. Ако я пренебрегнете, ще видите, че душата ви повяхва. Но ако се грижите редовно за душата си с този „Чудотворен растеж“, ще бъдете пълни със сила и живот.

Нека поясня още веднъж за кого се отнася това послание от Святия Дух. То не е насочено към грешниците, към победоносните вярващи – към теб и мен. Чувам Духът да казва: „Дейвид, човеко, който обича Христос, проповеднико на Библията – ти говориш на другите за това как живота и служението ти са били променени чрез молитвата. Но пренебрегна ли си Словото Ми? Ако не приемаш на сериозно онова, което ти казвам и пренебрегваш корабкрушението на небрежните хора около теб, ще преживееш бавното притегляне на леността. Неуловимият, гравитационен ступор в духа ти ще започне и ще те превърне в хладък християнин.“

Не ме разбирайте погрешно, това не е послание за легализъм, а за лична отговорност. Павел говори на Тимотей точно по този въпрос, напътствайки младежа: „Докато дойда, обърни внимание на прочитането, на увещаването и на поучаването. Не пренебрегвай дарбата, която имаш, която ти се даде чрез пророчество с полагаването на ръце от старейшинството.“

Върху това размишлявай, на това се предавай, за да стане явен на всички твоят напредък. Внимавай на себе си и на учението и постоянствай в това, защото, като правиш това, ще спасиш и себе си, и тези, които те слушат.“ (1 Тимотей 4:13-16)

Разбира се, тук Павел говори за четене на Божието Слово. И той казва на Тимотей: „Обърни му внимание, размишлявай над него, предай се изцяло на него.“

Природата ни показва, че разрушителните последствия от това да напуснеш духовната война и да се отклониш от Бог са в резултат на липса на вяра

Друг урок от природата ни разкрива какво се случва когато подменим добрия път с по-лесен и се отклоним от борбата си. Наскоро четох изследването на един билог за раците – същества, които живеят в тежката, опасна околна среда на назъбените скали. Рациите са удряни ежедневно от вълни и са атакувани от дълбоководни същества от всички посоки. Те непрестанно се бият за да се защитят, а с времето развиват здрава черупка и мощен инстинкт за самосъхранение.

Невероятно, но някои членове на рачешкото семейство се предават от битката за живота си. Търсейки по-безопасно място, те се заселват сред кухите черупки на океанските същества. Тези raci са познати като raci отшелници. Търсейки безопасност, те се оттеглят от битката и бягат в стари удобни къщи.

Но „безопасните къщи“ на раците отшелници са скъпи и унищожителни. Поради това че не се борят, важни части на тялото им отслабват. Дори и органите им повяхват поради неупотреба. С течение на времето рака отшелник губи цялата си сила за движение, както и някои жизненоважни части от тялото си, които са му необходими да избяга. Тези крайници просто падат и оставят рака в безопасност, но и в невъзможност да прави нищо друго, освен да съществува.

Междувременно раците, които са продължили да се борят растат и процъфтяват. 5-те им чифта крака са станали месести и силни от това, че се борят с мощните вълни. Научили са се и да се крият от хищниците като умело се промъкват под скалните образувания.

Този природен закон също демонстрира закона на Духа. Като вярващи, ние сме удряни и блъскани от вълна след вълна трудности. Изправяме се пред зли хищници от сатанински началства и власти. Но борим ли се – заякваме. И започваме да разпознаваме хитростите на дявола когато се опита да ги използва срещу нас. Откриваме истинското си прибежище - „цепнатината в скалата“ - вярвайки на Исус. Само тогава сме в истинска безопасност по време на битката. Християнин, който търси „мир и сигурност на всяка цена“ и просто разчита на спасението си, плаща висока духовна цена. Та, как можем да се предпазим от това да не се отклоним от Христос и да не пренебрегнем едно „толкова велико спасение“? Павел ни казва как: „Затова ние сме длъжни да внимаваме още повече на това, което сме чули, за да не би да се разминем с целта.“ (Евреи 2:1)

Бог не го интересува, че сме в състояние да прочетем „бързо“ Словото Му. Четейки много глави на ден или опитвайки се да прочетем цялата Библия бързо, може да ни даде чувството а реализация. Но по-важното е да „чуем“ онова, което четем с духовните си уши и да разсъждаваме върху него, така че да се „чует“ от сърцата ни.

Да остане твърд в Божието Слово не беше маловажен проблем за Павел. Той ни предупреждава с любов: „Затова ние сме длъжни да внимаваме още повече на това, което сме чули, за да не би да се разминем с целта.“ (Евреи 2:1). Той добавя: „Изпитвайте себе си дали сте във вярата, опитвайте себе си. Или самите вие не познавате, че Христос е във вас, освен ако не сте негодни?“ (2 Коринтяни 13:5)

Павел не казва на онези вярващи, че са негодни. Той по-скоро ги призовава: „Като такива, които обичате Христос, изпитвайте себе си. Направете си духовна инвентаризация. Познавате добре ходенето си с Исус и знаете, че Той ви обича, че не се е отказал от вас, че сте изкупени. Но се запитайте как е общението ви с Христос. Пазите ли го старателно? Уповавате ли се на него в трудни времена?“

“Защото ние сме станали участници в Христос, ако удържим твърдо първоначалната си увереност докрай” (Евреи 3:14)

Усещате ли оттегляне в християнския си вървеж?

Вероятно разбираш: „Виждам малко оттегляне от Христос в живота си, склонност към дрямка. Знаем, че се моля по-малко и по-малко. Ходенето ми с Господ не е такова каквото трябва да бъде.“

Когато помолих Святия Дух да ми покаже как да се предпазя от небрежността, Той ме накара да обърна внимание на отклонението на Петър от Христос и последвалото подновяване. Този човек се отрече от Христос, дори Го прокле, казвайки на обвинителите Му: „Не Го познавам.“

Какво се беше случило? Кое беше докарало Петър дотам? Гордостта – резултата от себеправедността. Този ученик беше казвал на себе си и на другите: „Любовта ми към Исус никога няма да охладнее. Достигнал съм до място във вярата си, където няма нужда някой да ме предупреждава. Другите може да се отклонят, но аз ще умра за моя Господ.“

Въпреки това Петър беше първия от учениците, който се предаде в битката. Той изостави призива си и се върна към старото си занятие, казвайки на другите: „Отивам да ловя риба.“ Това, което всъщност казваше той беше: „Не мога да понеса това. Мислех си, че не мога да падна, но никой никога не е предавал Бог повече отколкото мен. Просто не мога да издържа повече в битката.“

В този момент Петър вече се беше покаял от отричането си от Исус. И беше възстановен в любовта Му когато Христос се яви на последователите Си в затворената стая и „вдъхна“ върху им Святия Си Дух. Петър беше опростен, изцерен от отклоняването си и беше изпълнен с Духа. Но той все още беше ядосан дълбоко в себе си.

Докато Исус чакаше учениците Си да се върнат на брега, имаше един неразрешен проблем в живота на Петър. Не беше достатъчно Петър да бъде възстановен, сигурен в спасението си. Не беше достатъчно да се моли и да пости както всеки посветен вярващ. Не, проблемът, за който говореше Исус в живота на Петър беше небрежност от друг вид. Позволете да обясня.

Докато седяха около огъня на брега, ядяха и общуваха, Исус попита Петър 3 пъти: „Обичаш ли Ме повече от тези?“ Всеки път Петър отговаряше: „Да, Господи, знаеш, че е така.“, а Христос му отговаряше: „Храни стадото Ми.“ Обърнете внимание, че Исус не му напомни, че трябва да внимава и да се моли или да бъде прилежен в четенето на Божието Слово. Христос беше приел, че тези неща бяха добре научени. Не, наставлението, което Той даде на Петър беше: „Храни стадото Ми.“

Аз вярвам, че в тази проста фраза Исус наставляваше Петър как да се пази от небрежността. Той казваше всъщност: „Искам да забравиш за провала ти, да забравиш, че се отклони от Мен. Сега си се върнал при Мен, а Аз ти простих и те възстанових. Така че е време да преместиш погледа си от твоите съмнения, провали и проблеми. А начина, по който можеш да направиш това е като не пренебрегваш народа Ми и служиш на нуждите им. Както Отец изпрати Мен, така Аз изпращам теб.“

Истината е, че мога да се отдам на много молитва, да бъда жаден библиейски ученик, да покоря тялото си, да избягвам злото, да постя често и да обичам страстно Христос. Но дори когато правя тези неща, все още е възможно да пренебрегвам голямото спасение, което ми е било дадено. Как? Като затварям себе си за човешките нужди. Ако правя всичко това, а оставам незаинтересован към изгубените и нуждаещите си, или пък пренебрегвам онези, които изпитват болка в Христовото тяло, аз съм се превърнал в рак отшелник, съсредоточен само върху моите нужди и сигурност.

Някои пастори тъжно са ми споделяли: „Не мога да намеря работници или доброволци за нищо. След църква хората се втурват към колите си, никога не спират да предложат помощ на някое от служенията ни.“ Колко жалка картина представлява такъв род църква само – пълна с духовни слабаци, силни доскоро хора, които са поели по пътя на рака отшелник.

Деяния ни предлага картина за призова ни да се съсредоточим върху нуждите на другите, вместо върху нашите собствени. След изливането на Святия Дух на Петдесетница, хората „постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите.“ (Деяния 2:42). Беше добре, че апостолите помагаха на другите да стоят в Словото и в молитвата.

След това Петър и Йоан отидоха „до храма“ за да се молят, където видяха сакат човек, който ги помоли за милостиня. Очевидно, учениците бяха виждали този човек и преди, понеже бяха ходили в храма и друг път, а той просеше редовно там. Този път Петър видя просяка през призмата на думите на Исус към него: „Храни стадото Ми.“ И ученикът откликна. Библията казва, че той „се взря в него“ (3:4) и този път Петър не пренебрегна зова му. Той реши: „Трябва да направя нещо“ и хвана човека за ръката и го повдигна. Знаете остатъка от историята – накрая сакатия човек подскочаше и хвалеше Бог, напълно изцерен.

Очите ни често приличат на онези на редкия вид риба, който споменах – изглеждат като функциониращи, но всъщност не виждат. А истината е, че пред нас винаги има нужди, които Исус би искал да посрещнем. Просто се нуждаем от духовни очи, за да ги видим.

Ако си настойчив в молитвата и в Божието Слово, това ще е добре за душата ти. Но сега е времето да помолиш Святия Дух да отвори очите ти и за нуждите на хората около теб също така. Той вярно ще те води към възможностите да служиш, ще ти покаже нужди, които често си забелязвал, но никога дотогава не си „виждал“. Ако откликнеш на това водителство, никога няма да се отклониш от пътя. Това е защитната стена – да „храниш стадото Ми.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Standing Steadfast in Christ](#) / [Да стоиш твърдо в Христос](#)